

— Братя, казал им негѝра, аз не ще допусна, щото от жажда за отмѝщение да посегнете на моя гост и да извѝршите велик грѝх, да нарушите гостоприемството. Ако вие искате да го убиеете, понапред трябва да минете през моя труп. Болния е мой гостенин; той сам не ви е причинил никаква вреда. За мене той не е европеец, а гостенин и при това болен човек.

Шумящата тѝлпа утихнала и се разотишла с недоволство.

Но на другия ден нещастните негри, малко успокоени, дошли да благодарят на защитника на европееца, че неѝ ги оставил в яда си да се зацапат с крѝвѝга на един невинен човек,

Европееца оздравял и си заминѝл за отечеството.

Когато да си отива, той благодарил на своя спасител — дивака негѝр и потѝжвал от срам за жестоката краѝба на европейците.

Но робите негри никога вече не видели своето родно място.

Добромирко.

